

A két Apafi fejedelem

1. Több, mint kétszáz esztendőnek kellett elmúlnia addig, míg *I. Apafi Mihály*, Erdélyország utolsó ténylegesen uralkodó fejedelme, valamint fia, *II. Apafi Mihály*, a már csak névleges, ifjú fejedelem és hitvestársaik eljutottak végső nyugvóhelyükhöz.* Hamvaiknak ez a századokon át való zarándoklása híven példázza hanyatott, zaklatott életüket. Ha pedig különösen *I. Apafi Mihályra* gondolunk, azt kell vallanunk, hogy az erdélyi magyar sorsot talán senkinek az életében nem látjuk oly megragadóan szemléltetve, mint éppen az övében. A történeli hagyomány és a történetírás őt tette meg a Moribunda Transsylvania bűnbakkjának; rávetette korának minden bűnét és átkát, majd kikergette a sivár megnemértés pusztájába. Alig akadt csak néhány tiszteletreméltó kivétel, aki őt személyiségében, lelke mélyén fekvő rugóiban megvizsgálta volna; hagyta mindenki, hogy az igazságtalan ítélkezés elhatalmasodjék felette és házanépén. Az történt, hogy kiragadták őt saját korából, nem vették tekintetbe ezeknek a zürzavaros, vésszes időknél minden emberi erőt végsőkig megpróbáló nyomorúságait, csak önmagában nézték, és így ítélkeztek felette. Még a legújabb, ú. n. „szellemtörténet“ is, amely pedig a korszellemet mozgató lelki rugók iránt érdeklődik, az sem tud mást tenni, mint utánamondani a hagyománynak, hogy „*Apafi Mihály* lassú észjárású, inkább tehetségtelen, emellett részeges, a borivás hatása alatt hirtelenharagú ember volt, aki mellett a politikai dolgokat felesége, *Bornemissza Anna* vezette, nagy vagyonszerző, zsupori, okos asszony.“¹ Majd pletykasággal vádolja a fejedelmi udvart, de maga is felül ennek a hanyatló és romlott kor minden pletykájának s azt mind kihasználja a fejedelem személye s csak az ő személye ellen.²

2. Nem a kegyeletes érzés, hanem a tárgyyszerűség és az erkölcsi igazságérzet kényszerít arra a megállapításra, hogy könnyű könnyelműen elítélni azt a férfiút, aki egy végső halálos veszedelmek között emésztődő ország élén áll, de nehéz a rembrandti sötétségből kivillanó fénypontokat észrevenni. Forgassuk azonban végig azokat az erdélyi országgyűlési emlékeket, amelyek egymagukban is elégségesek arra, hogy a felszín alatt a mélységekbe nézzünk, hogy a népek és nyelvek zúgásán túl meghalljuk azt a tiszta dallamot, amely a haldokló Erdély legjobbbjainak s elsősorban *Apafi Mihály* nagyságos fejedelemnek a lelkéből száll felénk. Ez a bizakodó és reménykedő dallam, amely sóhajokból és imádságokból, nagy keserűségekből és erőfeszítésekből született, nem vezett el, hanem biztató és reményt-

* Az *Apafi-hamvaknak* 1942. november 23-án végleges nyugvóhelyükre, a kolozsvári farkas-utcai református templomba történt elhelyezésekor felolvasott emlékezés (L. még V. M.: *A két Apafi temetése*. EM. 1942.: 587—8).

1—2 Hóman—Szekfű: *Magyar történet*. VI. kiadás. Bp., 1939. IV, 86 kk.

keltő alkotórészévé vált a nagy psalmus transilvanicus-nak. Az, amit Apafi fejedelem végzett és alkotott, nem veszett el, hanem éltető elemévé vált annak a lelki Erdélynek, amely erős és ékes tartóoszlopa marad mindenha a Nagy-Magyarországnak. Az, amit Apafi fejedelem teljesített, nem lassú észjárásra és tehetségtelenségre, nem tétlenségre és részegségre mutat, hanem épen nagy lelki és szellemi erőre, tettekben megjelenő győzelmes hitre. Igaz, hogy az emberi bölcseséget találóan „munkás hijábanvalóság-nak” nevezte, de csak azért, hogy ezzel az alázatos konfesszióval helyet adjon szívében az Isten meg nem szűnő örök munkásságának.

3. Apafi Mihály Erdélyének ege felett ott sáppadozik a hanyatló félhold és vijjog felette a zsákmányraéhes véres karmú kétfejű sas. Két egymásnak feszülő és végső leszámolásra törő világhatalom között ott vonaglik szegény Erdély és az összetört Magyarország. Egyiket a török szultán zsarolja, a másikat a végső kétségbeesésig az osztrák császár marcangolja. Ha volt valaha ember, aki az egész magyar földön egyedül lett volna, az igazán Apafi fejedelem volt. Körülötte ellenséges hatalmak vetik hazájára és házára a tüzet, benn a magyar és erdélyi földön egymásnak dühödtek urak veszedkednek; amott vértörvényszékek, börtönök, üldözések, gályák várják a legjobbak életét; emitt bujdosók keseregnek és áskálódnak, kapzsi tanácsosok üzik kis játékaikat. Ebben a pokoli környezetben egyetlen ember, a fejedelem hordozza a teljes, az egész magyar felelősséget. Még az Isten vitézkedő Anyaszentegyházának szolgálói is, akiket ő olyan nagyon szeretett, azok is elszánt vitákban és harcokban csak gondot okoznak neki. Megértjük, hogy ezek között a sátáni erők között az emberi bölcseséget és erőt „munkás hijábanvalóság-nak” kénytelen nevezni. Olyan Erdély, mint egy megcsúfolt, megalázott, véresrevert mártír, bár hanyatló állapotában is ott van homlokán a koszorú, nemes tekintetében a fény, könnyezik, de szemében még égnek a fejedelmi kor sugarai. Apafi érdeme, hogy a Moribunda Transsylvania-val nem mint holttetemmel bánnak, hanem tisztelik benne a jövőbe néző mártírt, az egykori hőst, aki európai jelentőségű tényező volt. Apafi érdeme, hogy Erdély hanyatló és haldokló állapotában sem vált török szandzsákká, hanem fenntartotta az iránta való tiszteletet, hogy reménységgel vette fel az emberfeletti vészes erővel a küzdelmet s a jövődőről soha le nem mondott.

4. Ha Apafit ebben a légkörben vizsgáljuk, csak akkor értjük meg őt szervesen a saját korában és a saját korával. Először is van valami próféta vonás az ő fejedelemségtételének jelenetében. II. Rákóczi György lengyelországi hadjárata következtében négy évig sínylődik Krimben, tatár fogságban s csak nagy váltságdíj fejében szabadul meg. Alighogy hazatér ebesfalvi házába, családjá körébe, már 1661. szeptember 12-én nyakába szakad az erdélyi fejedelemség. Szabadkozik, menekülni szeretne tőle, mint Jeremiás, vagy Ézsaiás a próféta tiszttől, de nincs menekvés. A török azzal fenyegetőzik, hogy egy szász papot tesz fejedelemsé, ha nem vállalja, s aztán lássa és lássák a magyar urak, hogy mire mennek vele.³ Marosvásárhely mellett, a Libáncs-mezőn kezébe adja a fejedelmi botot. Apafi látja az egykori dicsőséges Erdély siralmas állapotát, ismeri saját erőtlensé-

³ Szilágyi Sándor: *Erdélyország története*. Pest, 1866. II, 299.

ségét és gyöngeségét, s mégis ott hagyja kedves otthonát, lemond a kedve szerint űzött teológiai tanulmányairól, megválíik könyveitől s megy rendeltetése útján, mert kénytelen engedni lelkiismerete parancsának, kénytelen vállalni a felelősséget s kénytelen felvenni Erdély gondját.⁴

Ezért nincs Apafiban semmiféle nagyotakarás, nincs benne uralkodói gőg és elbizakodottság. Nem dicsekszik soha saját erejével és hatalmával, hanem tehetsége szerint engedelmeskedik lelkiismeretének, és a lelkiismeretén át szóló Istenének. Szemére vetik, hogy hovatovább mind jobban féltette fejedelmi székét, s ezért egyetlen fejedelem alatt sem történt annyi perbefogás, mint Apafi alatt.⁵ Először is a perbefogások nem az ő kezdeményezései, hanem az áskálódó tanácsosoké, másodsor nem a trónját féltette, hanem féltette Erdélyt, különösen a német-párti uraktól, mert saját szenvedései árán tanulta meg, hogy mire vezet a török bosszú és a tatár pusztítás.

5. Tolnai F. István prédikátor egy alkalommal, Radnóton, az urak jelenlétében, a II. Rákóczi György szerencsétlen hadjáratára utalva, így prédikált: „Az ország igazgatásában nem kell a fejedelmeknek s tanács uraknak Istent kísérteni, nem kell magukat vakmerőségre adni és vetni, hanem szükséges és hasznos tapogatva járni.“⁶ Apafi egyik tanulmányírója nagyon találóan azt mondja, hogy ez a „tapogatvajárás“ jellemezte Apafi kormányzását.⁷ Hogyan is lehetett volna annyi veszedelem, oly sok ellenmondás és szakadék között másképpen mint tapogatva járni? — Apafinak ezt a „tapogatvajárását“ értik félre, magyarázzák kárára ellenségei, hogy aztán, mint tehetetlen és lassú észjárású fejedelmet elítéljék és meggyalázzák. Igaz, hogy sokszor bizonytalan volt a járása, nehézkes és kétségeskedő az elhatározása s ilyenkor az ármánykodó és hatalomkedvelő tanácsosai kihasználták az alkalmat, de valahányszor csak felismerte a nagy erdélyi éjszakában az útát és a cselekvés helyes módját, kész volt határozni és cselekedni. Ismét csak arra hivatkozunk, hogy forgassa csak végig valaki azt a sok súlyos kötetet, amely az ő korára vonatkozó erdélyi országgyűlési emlékeket, ezeket az írásos bizonyítékokat tartalmazza, s meg fogja látni, hogy mennyit tusakodott, mennyit harcolt, országgyűlési határozatokat hozatott, levelezett, csakhogy valamiképpen megmentse, ami menthető, mentse Erdély fennállását, becsületét és jövődjét.

6. Az Apafi korabeli Erdélynek egyik legsúlyosabb kérdése a „magyarországi bujdosók“ ügye volt. A Wesselényi-féle mozgalom (1664—71) alatt, és különösen azután és annak következtében mind többen menekültek Erdélybe. Ezeknek a száma az Ampringen-féle kormányzat és a pozsonyi vértörvényszék, valamint az üldözések miatt folytonosan nőtt. A franciák is folyton zavarták Erdély nyugalmát, Habsburg-ellenes szövetséget ajánlgattak, a bujdosókat hadjáratokra, betörésekre készítették. Apafit zaklatták

⁴ Rozsnyai Dávid: *Önéletrajz*. Kiadta: Szilágyi Sándor. Magyar Tört. Eml. II. Irók. Pest, 1867. VIII, 317. — Újraközölte az *Erdély öröksége* című sorozat (szerk. Maklari László). VI, 83.

⁵ Hóman—Szekfű: *i. m.* IV, 88.

⁶ Hóman—Szekfű: *i. m.* IV, 91. — Vásárhelyi János: *Az Apafi ház* (Számadás. Tanulmányok. Cikkek. Előadások. Kolozsvár, 1940. 111 kk.).

⁷ Vásárhelyi János, *i. h.*

kérésükkel, majd izgattak ellene. A portáról azt írták Apafinak, hogy „a német követ panaszodik, hogy rablók és zsványok vannak nálad, ezeket tüstént add ki“. Kéz alatt azonban tudtják, hogy a bujdosókat épen nem tartják rablóknak és zsványoknak.⁸ A török szeretné, ha a bujdosók nyugtalanítanák a Habsburg-Magyarországot, viszont erősen tiltja Apafinak, nehogy hadi vállalkozásba kezdjen. Az erdélyiek egy része, a bujdosók hatása alatt, tetteket sürget és vár a fejedelemtől, mások pedig azon a véleményen vannak, hogy a magyarországiaknak jó menedékhely Erdély, de ha Erdély miattuk elvesz, ők hova meneküljenek?⁹ — Ki az, aki eléggé bölcs tudott volna lenni ebben a kínos helyzetben és az ezáltal előidézett súlyos lelki állapotban? Apafi sem tudott az lenni, mert nem engedték a kényszerítő erejű körülmények. Azt azonban megtette, hogy óltalmat nyújtott az üldözötteknek, kenyeret adott az éhezőknek, otthont az otthontalanoknak s eltette bennük a reménységet s ezzel fenntartotta lelkükben a magyar önbizalmat. „Apafi — írja az öreg Bethlen János — a rosszat jóval fizetve, befogadta őket, többeket asztalához hívott.“¹⁰ Amikor a Habsburg hatalom alatt élő igaz magyarokra fej- és jószágvesztés, nyílt üldözés, vértörvény-szék, gályarabság és annyi más nyomorúság várt, ugyanakkor Erdélyben oltalom és megbecsülés. Helyesen jegyzi meg Szilágyi Sándor: „Valóban ez állapotnál jóval jobb volt az árnyékhatalommá lett Erdélyé is, s nem volt rosszabb a hódoltságé sem.“¹¹ Apafinak egyik legszebb erénye: nagylelkűsége a bujdosók iránt. Az a tény pedig, hogy országa menedékhelye lehetett az üldözött magyaroknak, azt igazolja, hogy mégis csak jobb volt a gyalázott Apafi uralma alatt élni, mint a dicsőségesen uralkodó I. Lipóté alatt.

7. Vessünk egy pillantást Apafi nagy jelentőségének egy másik vonására! A naponként megújuló külső háborús fenyegetések, a belső izgalmak és társadalmi nyugtalanságok közepette az erkölcsök Erdélyben is elvadtak, az istenfélelem megerőtlenedett. A szegény nép nyomorúsága a portai adók, sarcolások, az urak udvari tisztjeinek zsarolása következtében, folytonosan nőtt, de ezzel együtt nőtt és fokozódott az erkölcs romlása is. Kiténik ez különösen a fejedelem udvari papjainak, Tófeus püspöknek és Nagyari Józsefnek a prédikációiból. A prédikátorok nem győzik inteni, sőt korholni az urakat telhetetlenségük és kapzsiságuk, a népet pedig istentelensége és gonoszsága miatt. Annyira érzik az Isten Igéjéből származó hatalmat, hogy magát a fejedelmet is, tanácsuraival együtt is képesek inteni és keményen dorgálni, valahányszor erre különös alkalmat adnak. Szemtől-szembe, minden félelem nélkül, szemükre vetik bűneiket és gonoszságukat. Nagyari Józsefről azt írja Cserei Mihály, hogy „könnyen Illyés próféta mellé beállhatott volna, és mint Jeremiás próféta Sedechias király mellett, úgy gyötri vala magát szüntelen Apafi Mihály mellett“.¹² Tófeus Mihály püspök pedig a Zsoltárokhoz írt magyarázataiban, amelyeket a fejedelmi

⁸ Szilágyi: *i. m.* 322.

⁹ Jancsó Benedek: *Erdély története*. Kolozsvár, 1931. 168 kk.

^{10—11} Szilágyi: *i. m.* 321.

¹² *Nagyajtai Cserei Mihály Históriaja*. Kiadta: Kazinczy Gábor. Újabb Nemzeti Könyvtár I. Pest, 1852. 160. — Újraközölte az *Erdély öröksége* VI, 51.

udvar előtt, a fejedelem, a fejedelemasszony és a közeli tanácsurak, tisztartók előtt mondott el, oly bátorságosan és félelem nélkül beszél, ahogyan csak az Isten színe előtt járó és felelősséget hordozó próféta beszélhet. Meggyőző erővel beszél az Isten kegyelméről és irgalmáról, az istenfélő ember békességéről és boldogságáról, de ugyanolyan erővel hirdeti az Isten ítéletét is, valahányszor arra alkalma nyílik. Ismételen visszatér a jó és rossz Magistratusra, értvén ezen minden hatóságot és hivatalt, valamint ezeknek viselőit. Ezekről azt követeli, hogy az Isten beszédéből s ne a szomszédok szokásából ítéljenek. „Ha valakinek pedig parancsolja Isten a maga meg-tagadását, parancsolja a Magistratusnak, hogy a maga hasznát ne keresse.“ Most pedig — mondja tovább — ellenkezőképpen van a dolog. „Visszaélnék ma az Úr Jézusnak azzal a szavával, mellyet mondott volt az ő Tanítványainak (midőn el-küldötte volt őket, hogy a Szamárt el-hozzák), felellyék azt ha valaki meg-kérdi hova viszik, hogy: Dominus his opus habet; Gonoszra fordítyák ezt ma némely átkozott emberek; Ugy-hogy, a mint Nérónak egy tökéletlen embere azt szokta volt mondani, hogy: A menyinyi jó Király volt Néróig, azoknak neveket egy gyürü kövének a tetejére mind le-irhatnák, amint az előtt-is mondtam. Ugy (tisztesség, becsület adassék a ki nem olyan) kevés tisztet, Magistratust találnánk ma s kicsiny helyre le-irhatnánk a nevét, a kik az igazságot a maguk hasznokbul ne itélnék.“ Ennek okát pedig a következőkben találja: a. Az emberek, az ők tisztükben inkább kívánnak láttatni valaminek lenni, hogysen valósággal lenni. Ahogy, Pál apostol szerint vannak olyan emberek, akik a kegyességnek álorcáját viselik (II. Timótheus 3:5), épenugy vannak olyan tiszték, akik a tisztnek csak álorcáját viselik, szeretik magukat Méltóságosoknak, Felsőgeseknek, Tiszteleteseknek és dicsőségeseknek hivatni, de annak igazi valóságát megtagadják. „Innen vadnak a sok számtalan nyuzó fosztó tiszték, a kik a szegénységet huzni vonni meg-nem szűnnek, mint a Pharaófartatói, palléri mig magok-is el nem vesznek, meg nem halnak.“ b. További oka a gonoszságnak az, hogy az embereket semminek állítják s megeszik, mint a kenyeret. „Ez az Istennek itéleti van a mi Urainkon, kiknek annyi van, hogy az egerék s az ebek el nem fogyathattyák, még-is jó izüt addig nem ehetnek, mig a szegény embernek valamiét el nem vészik, tyukját, ludgyát, malaczát el nem vitetik, s az a leg jobb izü falat.“ c. Hivatkoznak ezek a szomszéd népek szokásaira, hogy más országokban is így van, vagy pedig arra, hogy eleitől fogva az így volt, vagy hogy ez másképpen nem is lehet. Azoknak, akik így védekeznek, így felel: „... bizony rámára vonson az Isten benneteket, ha most nincsen-is senki a ki megbüntessen...“ Majd így folytatja: „Valami rossz alá való deákokbul, tetves tudatlan mendikásokból urakká, nagy emberekké, őt hat esztendő alatt, Ország bírójivá lesztek, gazdagságot, pénzt, jószágot, köntöst, tisztet, becsületet annyit ád az Isten, hogy sem magatok, sem más nem reménlette volna: huztok vonstak magatoknak s Uratoknak; De meg-hidgyétek, hogy bizony megítél az Ur Isten benneteket...“ Végül azzal korholja hallgatóit, hogy nem hiszik el, hogy a tisztviselésben akadály legyen az ajándékvétel, amely az Uristen tilalmaz, sem azt, hogy a követekezendő életben számon vesz az Isten mindeneket. — Más helyen azt veti úri hallgatóinak szemére, hogy „sokszor drágább az agár vére, mint a Jobbágy vére, s a kopó el-tört

lába, mint a verés által ki-rotthat Jobbágy fara.“ Ily bátran és keményen ítélkezik Tofeus püspök uram s jellemzi ezzel saját korát és társadalmát.¹³

A prédikátoroknak a bátorsága és a tekintélye mutatja, hogy Apafi alatt milyen nagy volt Isten Igéjének hatalma és tekintélye. A tanácsuraknak senki sem meri megmondani az igazat, a fejedelemnek haragjától pedig még a közvetlen tanácsurak is félnek, s ugyanakkor a prédikátorok a tanácsuraknak is, a fejedelemnek is a legkeményebb szavakkal hirdetik az Isten Törvényének igazságát. Ezt az igazságot pedig az urak is, de különösen Apafi fejedelem mindig kész engedelmesen elfogadni és előtte meghajolni. Apafi fejedelemben lehetett sokféle emberi gyöngeség, de az istenfélelem tekintetében magasan kiemelkedik kortársainak sorából. Istenfélelméből és buzgó kegyességéből következik, hogy országos gondjai közepette különösen szívén viselte országa társadalmának, népének és közvetlen alattvalóinak erkölcsi magatartását. Rendelkezései és az ő fősege alatt hozott országgyűlési határozatok között nem egyet találunk, amelynek célja, hogy az erkölcsi rendet és tisztaságot helyreállítsa és biztosítsa. A káromkodások, a dorbézolások ellen hoz határozatokat.¹⁴ Máskor, — mint egykoron Keserüi Dajka János püspök tette, Báthori Gábor által okozott nagy erkölcsi romlás után, — országos böjtöt rendel el, hogy alkalmat adjon a bűnbánattartásra és a megtérésre.¹⁵ *Apafi tudta, hogy a külső társadalmi rendnek a belső erkölcsi rend a kezessége s ezért egyetlen alkalmat sem szalaszt el, hogy ezt a belső erkölcsi rendet erősítse és fenntartsa.*

Ugyanezért buzgólkodott, mint egyházának főpatronusa, amikor elrendelte, hogy a traktusok vezessék be az egyházfegyelmet, azzal az utasítással, hogy a rendetleneket megbabolázzák. A fennmaradt számos adat azt bizonyítja, hogy különösen a traktusok sohasem gyakoroltak oly szigorú fegyelmet, mint épen Apafi uralkodása alatt. Igaz, hogy különösen nagy szükség is volt rá, de hogy gyakorolták, ebben Apafi fejedelemnek is része volt, ami ismét az ő komolyságát és kegyességét bizonyítja.¹⁶

8. Az Apafi személye körül támasztott nagy sötétségből, mint tiszta fénysugár ragyog felénk az ő *művelődési politikája*. Ebben a tekintetben teljes jogú örököse Bethlen Gábornak és Rákóczi Györgynek és minden tekintetben méltó hozzájuk. Különösen az iskolák istápolásában vette át az ő elgondolásukat s köteleességét hiánytalanul teljesíteni igyekezett. Oltalmába vette a sárospataki „vándor“ kollégiumot s Gyulafehérváron, a romok között is otthont adott neki, legalább ideiglenesen. Ennél azonban nagyobb és maradandóbb tette, hogy megmentette a végső pusztulástól Bethlen Gábor Academicum Collegiumát, azzal, hogy négy évi szünetelés után, 1662. október 6-án, a kocsárdi táborban kelt rendeletével áthelyezte Nagyenyedre. Újraszervezte, helyreállította a fenntartására rendelt fejedelmi fundációkat,

13 *A Szent Soltárok Resolutioja, És azoknak az Erdélyi Fejedelmi Evangelica Reformata Udvari Szent Ecclesiara, Lélek és Igazság szerint való Szabása*. Kolozsváratt, 1683. — Az idézet a LXXXII. és LII. zsoldár magyarázata.

14 Erdélyi Országgyűlési Emlékek XIV, 241.

15 Uo. XV, 278.

16 Dávid György: *Az erdélyi református egyházközség XVII. századbeli képe*. Marosvásárhely, 1929. 59. — Illyés Géza: *Dadai János*. Református Szemle, 1926: 21—2. — Ua.: *Milyenek voltak a pásztorok és a rektorok a 17. században?* Református Egyházi Élet (Áiud-Nagyenyed) 1942: 4—5. sz.

sőt újabb javakkal látta el, hogy tovább folytassa művelődési munkáját. Jellemző Apafira, hogy mindezt fejedelemségének már első évében, válságos és nehéz körülmények között, fő kötelességének tekintette. Abban a fejedelmi okmányban, amelyben ezt elrendeli, a következőket mondja: „Mivel az Isten dicsőségének óltalmára és előmozdítására nemcsak békességnek idején, hanem az háborus állapotokban is, szorgalmasan gondot kell viselni: miolta Isten kegyelméből az fejedelmi állapotban vagyunk, mindenekfelett arra vigyázni akartunk, hogy Istennek eccléziája és annak veteményes kertje, az tisztességes schola gyámolittatnék, tudván, hogy enélkül semmi állapotban való boldogság nem lehetne...¹⁷ Apafi nemcsak írta, hogy *tisztességes schola nélkül semmi állapotban boldogság nem lehet*, hanem ezt a megállapítását mindennapi vezérelvének tekintette, s kifogyhatatlan volt ama jótéteményekben, amelyekkel az iskolákat s az erdélyi magyar művelődési törekvéseket támogatta. A gyulafehérvári—nagyenyedi kollégiumról egész életében soha le nem vette a gondját, s valahányszor szükség volt az ő bölcseségére, mindig készen állott a segítségre és a támogatásra. Úgy vigyázott erre az iskolára, mint a szemefényére.

9. Az iskolát azonban az egyház veteményes kertjének tekintette, tehát különös gondját képezte az *egész* egyház, amelyhez páratlan hűséggel ragaszkodott. Különösen az erdélyi református egyháznak kell örökké hálásnak lennie Apafi iránt, mert azzal a kezdeményezésével, hogy a három akkor fennálló kollégiumot egységes felügyelet és vezetés alá rendelte, megvetette az erdélyi egyház lelkesíti és világi tagokból álló testületének (a Supremum Consistoriumnak, a mai Igazgatótanácsnak) alkotmányos alapját, s lehetővé tette az egyháznak egységes irányítását. Abban a siralmas helyzetben, amelyben Apafi az egyházat találta, s azok között a vészes és fenyegető körülmények között, amelyek az önálló fejedelemség bukását követték, az egyház szétesett volna, ha Apafi ki nem képezte volna azokat a kereteket, amelyek között fenn tudta tartani egységes szervezetét. Neki köszönhetjük, hogy amikor az egyház elveszítette a fejedelmi kormányzat védelmét, akkor a világiakból és egyháziakból álló státus fogta át a gyülekezeteket, s átvitte a sebes tüzön és a nagy árvízen.¹⁸

Apafi azonban nem elégedett meg az egyház intézményes biztosításával, hanem megszámlálhatatlan sok és sokféle jótéteményével nagyon sok egyházközségnek nyújtott életlehetőséget arra, hogy belsőleg összeszedje magát, megerősödjék s ezzel megvesse jövő fennmaradásának alapját. Ezért különös gondja volt, hogy a prédikátorok hozzájussanak javadalmukhoz, nehogy megfosztassanak életlehetőségüktől s hogy semmiképpen se akadályoztassanak lelki munkájuk végzésében. Egymásután jelennek meg szigorú rendelkezései az egyháznak és pásztorainak védelmére. *Tudta, hogy az egyház belső építőmunkája nélkül hiábavaló a Magistratusnak, az államnak és hatóságainak minden jó igyekezete.* Érdemes emlékeztünkbe idézni egyik nagy művének Előljáró beszédéből a következőket: „De kiváltképpen való, fő, és leg első tiszt a Keresztény Magistra-

¹⁷ P. Szathmáry Károly: *A gyulafehérvári—nagyenyedi Bethlen főtanoda története.* Nagyenyed, 1868. 76.

¹⁸ Pokoly József: *Az erdélyi református egyház története.* Bp., 1904. IV, 298 kk. — Vásárhelyi János: *i. m.* 113.

tusnak, az igaz Religiót előmozdítani, és az Ecclesiából s Republicából, minden istentelenséget ki-gyomlálni: tudós, kegyes és Isten féltő Lelki tanítókat tartani: hasznos és rendes Scholákat és Collegiumokat építeni, és azokban értelmes és jó életű Igazgatókat s Professorokat állítani: az alatta való népet eképpen a minden emberi találmányoktól üres, sz. Írás szerint való igaz vallásra taníttatni, és amaz mindenre hasznos kegyességnek, melynek igéreti vagyon e világon, és a más világon való megajándékozásáról, utában előmozdítani. Ezt mi-is köteles tisztünknek ismervén, noha annak előtte-is; de mióta Isten kegyelmességéből, sanyarú, nyomorúságos, és vasas kemény rabságunkból ki-szabadulván, az Erdélyi Hazának igazgatására elő-állattattunk, tehetségünk szerint az Istennek dicsőségét, minden rendes módokat és utakat el-követvén, szívesen elő-mozdítani, igyekeztünk: az Ecclesiákban és Collegiumokban, költségünknek semmit nem kedvezvén, nem csak Hazánk tudós Fiait; hanem a szomszéd Országnak-is sok értelmes Embereit, nékik hivatalt adván, és tisztességes fizetést rendelvén, hogy azoknak serény forgolódások által, az alattunk való népet, az Istennek idvességés ismeretiben jobban építhetnők, helyeztettük.¹⁹ Apafinak ezek a saját szavai fejezik ki a legpontosabban és a leghívebben az ő egyház- és művelődéspolitikai elveit.

10. Ezzel kapcsolatban utalnunk kell arra, hogy amint Erdély egyik hivatott történetírója megállapítja: „... a tudományos theologiai irodalom, mely virágzásának és fejlődésének tetőpontját érte azon fejedelem alatt, ki, mint író maga is szép sikerrel próbált szerencsét e téren azon időben, mely erre teljesen alkalmas volt, s oly férfiak által, kiket Katona és Medgyesi méltó utódainak tekinthetünk.”²⁰

Ha Apafinak fennmaradt két irodalmi alkotását megtekintjük, el kell ismernünk, hogy korának tudományos teológiai színvonalán állott. Az egyik kisebb eredeti műve: „Az egész Keresztyéni Vallásnak Rövid Fundamentomi” című olyan munka, amelyet nemcsak kegyeletből, hanem okulás és tanulmányozás céljából is méltán vehetünk kezünkbe.²¹ A hitvallásoknak és a Szentírásnak olyan alapos ismeretéről tanúskodik ez a könyv, amely a legkiválóbb tudós teológusnak, ma is tisztességére válhatnék. Különösen meglepő ennek a munkának tiszta logikája és biztos gondolatvezetése. Az, aki ezt a könyvet megírta, nemcsak tehetséges tudósa tudományának, ha-

¹⁹ Marcus Fridericus Wendelinusnak a Keresztyén isteni Tudományról írott két könyvei Melyek mostan Isten dicsőségére, az Erdélyi és Magyarországi Reformata Ecclesiák-nak és minden isteni dolgokban épülni igyekező Keresztyén Embereknek idvességés hasznára, Magyar Nyelvre fordittattanak Apafi Mihály Isten kegyelméből Erdélyországnak Fejedelme, Magyar-ország részeinek ura; és Székelyeknek Ispánnya által Kolozsvárt, Nyomatott Veresegy-házi Szentyel Mihály által. Anno 1674. Az első 19 l. a fejedelem saját Elöljáró beszéde, 1012 l. maga a mű és végül 20 l. az indexe. A lefordított mű szerzője, Wendelinus született 1584-ben Sandhausen-ben, Heidelberg mellett; mint teológus, Pareus tanítványa, filozófialag Ramus befolyása alatt fejlődött; élt Svájcban, majd Franciaországban. 1612 óta gimnáziumi rektor volt Zerbstben. Egész Európára kiterjedő levelezést folytatott s mint teológus nagy tekintély volt nem-református körökben is. Szigorúan református gondolkozású, módszerében szkolasztikus. Mh. 1652-ben. Az itt jelzett munka *Christianae theologiae systema majus* című művének (1656) fordítása.

²⁰ Szilágyi: i. m. II, 435.

²¹ Az egész Keresztyéni Vallásnak Rövid Fundamentomi. Megint kétségben esés ellen-való egy néhány lelki vizsgatások. Gyulafehérvár, 1645. — II. kiadás. 1753.

nem tudóshoz méltó rendszeres birtokolója a teológiai ismereteknek. — A másik nagy műve, *Wendelinusnak A keresztyén isteni tudományról írott két könyve*²² című hatalmas, 1012 lapot számláló könyvének latinból történt fordítása. A szép és tiszta nyelvű magyar fordítással örömmel és gyönyörűséggel olvasható ma is, és ugyancsak nagy haszonnal jár annak tanulmányozása. Az a férfiú, aki ezt a hatalmas munkát fordította s egyben gondosan tanulmányozta, kiművelt és csiszolt elméről tesz bizonyosságot. Ez a férfiú pedig a sokat gyalázott I. Apafi Mihály fejedelem volt!

11. Apafinak bölcs és tisztaszándékú államvezetését bizonyítja a román reformáció kérdésében tanúsított magatartása. Látván a román népnek nagy elesettségét, erkölcsi züllöttségét és nyomorúságát, valamint vallásos életének gondozatlanságát, még többet törődik ezzel a szegény néppel, mint fejedelmi elődjei. Mint buzgó vallásos ember tisztában van azzal, hogy egy nép felemelkedésének legelső feltétele, hogy vallásos hitében megerősödjék. Ezért különös gondját képezi, hogy a román nép számára saját anyanyelvén tartassék az istentisztelet. A hazai románság, de még a külföldi sem fogja tudni soha meghálálni azt, amit a román nyelv érdekében tett, amikor külön nyomdáról és megfelelő építő és liturgikus könyvek nyomtatásáról gondoskodott. Nem tartozik feladatunk körébe ennek a kérdésnek részletes tárgyalása, hiszen az idevonatkozó történeti kutatás már eléggé tisztázta ezt a kérdést,²³ mégis rá kell mutatnunk arra, hogy a nép lelki gondozása érdekében mennyire a szíven hordozta a nagy szegénységben élő és műveletlen román papok sorsát. Több okleveles bizonyítéka van annak, hogy mennyire a védelmébe vette ezeket a papokat a földesurakkal szemben, részben megerősítette, részben pedig bővítette azokat a kiváltságokat, amelyek lehetővé tették, hogy hivatásuknak éljenek, sőt a román papsággal és püspökökkel szemben is védte az anyanyelv elsőségének jogát az istentiszteleti szertartásokban. És tette mindezt állama fejlődésének, rendjének és fennmaradásának érdekében.²⁴

Ugyanez a bölcsesség jellemzi Apafi vallásügyi politikáját a nem-református egyházak iránt tanúsított jóindulatában. Jelentősebb sérelem nem igen ismeretes, valahányszor azonban indokolt panasz volt, a fejedelem mindig kész volt azt orvosolni. Az kétségtelen, hogy különösképpen kedvezett saját egyházának, de a mai értelemben vett felekezetieskedést nem ismerte, hanem mint fejedelem, mindig az egyetemes, országos érdekeket nézte, s épen ezért igyekezett biztosítani az ország lelki egységét.²⁵

Hogy mennyire országos gazdasági-hasznossági szempontok vezették Apafit, ezt bizonyítja az üldözött örmények letelepítése. A Moldvából a keleti Kárpátok völgyeibe menekült örményeket, akik katolikus hitükhöz való ragaszkodásuk miatt szenvednek véres üldöztetést, nemcsak szívesen fogadja és letelepíti, hanem kiváltságokkal is ellátja őket. 1684. október hó 26-án kelt levelében megengedi, hogy országában „mindenütt, minden

²² Wendelinus—Apafi: i. m.

^{23—24} Juhász István: *A reformáció az erdélyi románok között*. Kolozsvár, 1940. 166 kk.

²⁵ Pokoly József: i. m. II. 262 kk.

városokban, falukban és akármely helyeken is minden sokadalmakban és vásárokon szabados kereskedésök lehessen...“ Ezért minden hívének parancsolja, hogy az örményeket „személyekben és javakban megháborítani vagy károsítani semmi színek alatt ne merészeljék...“²⁶ Apafi ezzel a rendelkezésével lehetővé tette az örménységnek az ország gazdasági életébe való bekapcsolódását. Az örmények különösen, mint kereskedők már Apafi fejedelemsége alatt a pangó kereskedelmi életnek lendületet adtak, hazafias érzésüknél fogva igen értékes tagjaivá váltak a magyar nemzeti életnek s sok értékes személyiséggel ajándékozták meg a magyar közéletet.

12. Apai Mihályról nem emlékezhetünk hitvestársra, *Bornemissza Anna* nélkül. Az elmélkedésre hajlamos, szemlélődő természetű fejedelem mellett valóban ő képviselte a fejedelmi házban a cselekvő készséget. Valahányszor a fejedelmen, tudós hajlamainál fogva, erőt vett bizonyos akarategyöngeség és a szemlélődő természetből következő elernyedés, Bornemissza Anna állott mellette acélos és szívós akaratával. Ilyenkor valóban ő vette a kezébe még a kormányzást is, legalább is abban a jobb értelemben, hogy a női lélek finomságával új ösztönzést adott a fejedelemnek, s intuitív megérzésével irányt adott elhatározásainak. Nem volt ő sem erőszakos zsarnok, sem magát az államügyekbe beleártó férfias természet, hanem csak hűséges és gondos hitvestárs, aki ismerte férjének valamennyi gyöngéjét s épen ezért féltette, nehogy valami jóvátételten hibát kövessen el, aminthogy követett is el, valahányszor gondos felesége figyelme és szeretete kimerült.²⁷ Mint mély hitű és igazi bibliai kegyességű asszony, csak hitvesi hivatását teljesítette, amikor országos kérdések iránt érdeklődött s csodálatos éles ésszel és tiszta ítélőképességgel azokat hazája és háza érdekében figyelemmel kísérte. Asszony-kortársai között sok kitűnő jellemű és nagyszerű női személyiség van; olyan, aki családjá és háztartása irányításában példamutató, de nincs egyetlenegy sem, akinek akkora áttekinthető képessége lett volna az államvezetésben és oly csodálatos akaratereje, mint Bornemissza Annának. És hogy ő ezzel a képességével és erejével élt is, férje és hazája javára; ez csak természetes. Ezt azonban sem kortársai, sem a későbbi nemzedékek megbocsátani nem tudták, pedig fennmaradt levelei azt bizonyítják, hogy ő maga is szívesebben maradt volna példásan gondozott otthona és nagyszerűen vezetett háztartása határain belül, ha nem lett volna szükség arra, hogy ezek közül a határok közül folytonosan kilépjen. Egyik levelében különösen kitör asszonyi lelkéből a kedvetlenség és a keserűség: „Az világon mindenre gondomnak kell lenni.“²⁸

És hordozta hősi lélekkel ezeket a nagy gondokat, épen olyan hősiezen és elszántan, mint azt a sok sorscsapást és szenvedést, amelyben családján belül, négy szépen fejlődő gyermekének sok betegség közt való elvesz-

²⁶ Szongott Kristóf: *Szamosújvár szab. kir. város monográfiája*. Szamosujvár, 1901. I, 98—99.

²⁷ Vásárhelyi János: *i. m.* 115 kk.

²⁸ Balás Ilona: *Bornemissza Anna fejedelemasszony élete és kora*. Gyoma, 1918. 57. — L. továbbá Szádeczky Béla: *I. Apafi Mihály fejedelem udvartartása. I. Bornemissza Anna gazdasági naplója*. Bp., 1911.

tésével, része volt. Hordozta a sok próbát erős lélekkel, Isten rendelésében való megnyugvással. „Úgy kell lenni, mint Istennek ő felségének tetszik“ — mondotta; s haláláig biztosan állott Isten akaratának fundamentumán.²⁹

13. A fejedelmi párnak végül is csak egyetlen gyermeke maradt, az 1676. október 13-án született Mihály, akit az ország sorsán búsongó rendek, bár vallották az ősoktól áthagyományozott törvényt, „puer immaturae aetatis“ fejedelemmé ne választassék, mégis az ország állapotára és jövődjére való tekintettel, saját szabad elhatározásukból, 1681. június 10-én, öt éves korában, atyja halála és huszadik életévé utáni joggal,³⁰ fejedelemmé választották. A gyermek II. Apafi Mihályt gondos anyja, a „Principissa Transsylvaniae“ valóban mint fejedelmet nevelte. Különösen nagy gondot fordított gyermeke evangéliumi hitére. Nevelésében résztvett *Nagyari József*, a fejedelem kiváló udvari papja, valamint Szatmárnémeti *Soós Sámuel*, a kiváló teológus, később kolozsvári tanár.³¹

II. Apafi Mihály örökölte atyja mélyen biblikus kegyességét és teológiai hajlamát. Nagy odaadással merült el Isten nagyságos dolgainak szemléletében. Fennmaradt imádságos könyve, amelyben saját maga írta imádságai foglaltatnak, ezek a személyes hangú imádságok tanúskodnak nemcsak erős hitéről, hanem nemes lelkületéről is, amellyel a súlyos csapásokat hordozta. Amikor atyja egészsége hanyatlani kezdett, 1687. szeptember 17-én beiktatták a fejedelmi méltóságba, de status consiliumot állítottak mellé, Teleki Mihály praesessége alatt, majd a császári csapatok bevonulása után, Bánffy György személyében, gubernatort.³² Ténylegesen sem nem uralkodott, sem része nem volt az uralkodásban, sőt magára maradt, mind jobban kiszolgáltatva a rohanó változásoknak. Sem rokonai, sem barátai nem oltalmazták és nem segítették, sőt amint ő maga mondja egyik imádságában: „... felketenek én ellenem az én rokonságaim, az kiknek én soha nem vétettem.“ Egyedül Istenben bízik s imádságaiban mondja el élete szomorú változásait. Abban az évben, amelyben atyja meghalt, így imádkozik: „A te hűséges atyai pásztorságod alatt él s nyugszik az én testem és lelkem, mivel pedig úgy tetszett Sz.-Felségednek, hogy engemet hamar, ily éretlen állapotomban meglátogattál, a váratlan szomorú halál által édes szüleimtől, Atyám, Anyámtól megfosztván, ez mostani gonosz világban gyámoltalan árvaságra juttattál: megalázom magamat mindezekben te előtted, a földnek poráig és annál inkább hozzád édes Istenem ragaszkodom...“³³

Fennmaradt Naplójából kitűnik, hogy művelt, figyelmező és gondolkodó ember volt, aki még Erdélyben is, akkor bizony a világtól elzártan, figyelte és számon tartotta a világeseményeket.³⁴ Igaz, hogy nem nagy öröme telt benne. Valami szomorú borúlátás tölti be a lelkét; ez különben

²⁹ Balás Ilona: *i. m.* 78.

³⁰ Jakab Elek: *Az utolsó Apafi* (Történelmi tanulmány). *MagyTörtTár.* XXI, 5—6.

³¹ Szilágyi: *i. m.* II, 441.

³² Jakab Elek, *i. h.*

³³ Bartók György: *II. Apafi Mihály fejedelem imádságos könyve*. Teljes terjedelmében közölte a *Református Szemle* II (1909), 72 kk.

³⁴ Biró Vencel: *II. Apafi Mihály naplójának eredetije*. EM. 1914: 42—47.

ott borong a keresdi várban őrzött s szép, szabályos arcú ifjút ábrázoló arcképen is. Rövid feljegyzéseiből kitűnik, hogy még a bécsi tartozkodását megelőző időkben sem tetszett neki a „német világ“.³⁵ Ebből a sötétlátásából folyik az a feljegyzése is, amely Teleki Mihály halálára vonatkozik, s amelyben megállapítja, hogy szegény Teleki uram nagyon bízott Kálmán nevű lovában, amelyről a csatatéren lefordult, s latinul idézi a 33. zsoltár 17. versét: „Megcsal a ló a szabadításban, nagy erejével sem ment meg.“ Ezt a borúlátást csak vallásos hite ellensúlyozza s csak ez biztosítja lelke egyensúlyát.³⁶

Rövid élete további folyásában mind több oka volt a sötét életszemléletre. A haldokló Erdély felett vágtattak az események, s amint Erdély mind mélyebbre zuhant a lejtőn, az ő szép ifjú életét is mind sötétebb mélységek felé vonszolta magával. Az 1694. év februárjában „az Istennek kiváltképpen való rendeléséből s tanácsából“ eljegyezte magának feleségül, erdélyi főgenerális, Bethlen Gergely uram ő kegyelme negyedik leányát, Bethlen Kata kisasszonyt, s még ugyanazon év júniusában feleségül is vette. Ide vonatkozó feljegyzését így fejezi be: „Esketett meg Diósi András uram, az radnothi praedicator, melyet adjon Isten lelkem idvességire s vigasztalásomra.“³⁷

A bécsi udvar azonban nem jó szemmel nézte ezt a házasságot, s már első évében megzavarta annak örömét, megparancsolván embereinek, hogy tartsák szemmel az ifjú Apafit. Majd jött a következő parancs, hogy Lichtenstein tábornok kísértesse Bécsbe, azzal az ürüggyel, hogy megismerjék személyét. „Igy méne el aztán — mondja Bethlen Miklós — szegény bárány gyermek, egy officzér és német lovas sereg kísérvén.“ Arról azonban Bethlen Miklós nem szól, hogy az erdélyi uraknak mi részük volt abban, hogy „a szegény bárány gyermek“ kénytelen volt hazáját örökre elhagyni, s öt éven át feleségétől megfosztva, majd feleségével együtt is Bécsben a fényes császári udvarban súlyos gondok között sínylődni.³⁸ Nem lehet meghatódottság nélkül olvasni azokat a sorokat, amelyeket az ifjú Apafi bécsi nyomorúságának éveiben papírra vetett, azt a sok igazoló írást, kérelmet, amelyben a legsúlyosabb pártütő vádak ellen védekeznek, s amelyeket erdélyi főurak koholtak ellene, hogy fejedelmi birtokait megkaparintsák, s őt magát nyomorúságba kergessék.³⁹ II. Apafi Mihály életének utolsó évei egy kétségbeesésig meggyötört ember kifejezhetetlen lelki szenvedéseinek keserves ideje. Csak ebből az időből való imádsága fejezi ki igazán szorongatott nehéz helyzetét és égbekiáltó szenvedéseit: „Isten, én Istenem! Te vagy az én reménységem, midőn oknékül rám tör s háborgat ellenségem. Irgalmazz Uram nekem, irgalmazz én Istenem! Mert te benned bízik lelkem, nincs sehol több segedelmem, csak a te szárnyaid árnyékában nyugszik fejem, míg ellenségeim gonoszsága elromol. Lelkem oroszlánok között van, feküszöm a gyujtogatók közt, kinek foguk dárda és nyíl, s nyelvök éles szablya. Küldj a mennyből segedelmet alá én Istenem! mely inségemben oltalmam legyen az ellen, aki engemet kerget, hogy elnyelhes-

35 I. és II. Apafi Mihály erdélyi fejedelem naplója, 1634—1694. Közli: Tóth Ernő. Kolozsvár, 1900. 49—50.

36—7 Uo. 46.

38—9 Jakab Elek, i. h. 67 kk.

sem... Hazugságot költenek én reám és nagy dühösséggel ellenkeznek én velem... Szabadíts meg engem a hamisságnak cselekedőtől és e vérszopó emberektől ments meg engemet... Hogy ha gonoszt tettem volna, vagy hamisság volna kezemben, sőt ha avval is jól nem tettem volna, aki boszszúval illet engemet!... Akik én velem laktak, nálam mindenkor tisztességben voltak, kikkel tanácsomat közöltem, kikkel együtt jártam a templomba s kikkel együtt nyájasságban éltem, azok emelték fel fejüket ellenem, azok kivánták eltörölni az én nevem... Isten, Isten! kelj fel és lásd meg, ez álnok és hamis embertől szabadíts meg engemet.“ — A fájdalmas mélységéből támadt könnyhullatások között kesereg Istene előtt, míg el nem jut a megnyugváshoz: „Mindazáltal te benned megnyugszik az én lelkem, én Istenem! Te vagy szabadítóm, te vagy az én kösziklám és felmagasztalásom!“⁴⁰

Az erkölcsi felháborodástól reszket az olvasó lelke, ha a bécsi császári udvar hallatlan romlottságára és gonoszságára gondol, hogyan kísérelte meg, hogy ezt a tiszta életű fiatal embert, felesége kényszerű távollétében testileg-lelkileg megrontsa, az élvhajhászatok kísértéseivel szép ifjúságát még virágjában elhervassza. Isten megkönyörült rajta s tizennyolc évi raboskodás után kivette ebből a háládatlan, gonosz világból.⁴¹

Felesége hasonló synylódések között tizenkét évvel élte túl férjét. Amikor 1725. január 2-án meghalt, udvari főembere levelet írt Erdélybe, a még megmaradt Apafi-birtokok tisztjének: „A testét haza akarnók küldeni, — írja — sed quibus expensis? Semmi költségem nem lévén, már a sidó is nem anticipálván, a nyakamon fekvő sok fizetetlen cseléddel mit cselekedjem?“ Hosszú közbenjárásra, január 14-én végre mégis csak elindították a megpróbált életű Bethlen Kata fejedelemasszonyt, s fogadott lovakkal, Debrecenen át Almakerékre vitték, koporsóját a férjéjé mellé helyezték a templom sekrestyéjébe, itt mindkét halott temetetlenül feküdt addig, míg végre 1790-ben, „egészen csöndben“ sírboltba helyezték őket.⁴²

14. Eddig tart a két Apafi fejedelem és a két fejedelemasszony életének jellemzése. Egyik élet sem a dicsőség fényében lobogó, hanem mindkettő a megalázások és szenvedések tüzeiben megemésztett élet. Az első hosszabb időn át, lassan hamvad el, a második hevesebb próbák tüzeiben, hirtelen tűnik el. Mindkettő azonban nagyon közel áll hozzánk, mert mind a kettő nagyon is emberi élet. Nem a részvét hozza közel őket, hanem a könnyes emberi sors, a megpróbált erdélyi sors, a mindig halálos veszedelmek között hánykolódó magyar sors. Mindkét fejedelem életének az anyaga, a belső alkata és a külső alakja ugyanaz, ami a miénk: vérünk-ből való vér, a mi húsból való hús, testünk-ből való test. A miénk a fájalmuk, a szenvedésük, a mieink a kísértéseik és a bűneik, de a miénk a lelkük, a szellemiségük, erényeik és jellemük, mert ugyanabban a földben gyökerezik az életük, ugyanabból a szellemi talajból táplálkozik a lelkük, és ugyanaz a vigasztalásuk és a reménységük.

⁴⁰ Uo. 158 kk.

⁴¹ Szilágyi: *í. m.* 388 kk.

⁴² Török Bertalan: *II. Apafi Mihály özvegye, gróf Bethlen Kata halála (1725).* EM. 1910: 54—55. — Szádeczky Lajos: *Az Apafiak sírboltja és hamvai.* Századok 1909: 185—202, 273—80.

Az Apafiak már leszállottak a fejedelmi hatalom dicsőségének a magasságából, s ezzel is közelebb jöttek hozzánk. Nincsen nekik semmi hatalmuk, amellyel ellentállhatnának az ellenséges hatalmaknak, s ezért mindketten annál inkább a belső lelki hatalomhoz menekültek: hittek, reménykedtek és imádkoztak. Minél jobban érezték, hogy hanyatlik a fejedelmi dicsőség, a katonai, diplomáciai hatalommal rendelkező Erdély, annál szívósabban ragaszkodtak ahhoz a *lelki* Erdélyhez, amely az elmúlt évtizedekben olyan közel jött a mi lelkünkhöz is, és amelybe olyan erősen meg tudunk kapaszkodni, talán épenúgy, mint az Apafiak tették. Bethlen és Rákóczi érezték, hogy Erdély európai tényező, s ezért mindketten túlnéztek Erdélyen, európai politikát űztek. Az Apafiak csak Erdély szíve dobogását érezték, hogy hogyan szorítja ezt a mindig lassúbb ütemű szívet két egymásnak feszülő hatalom, s ennél fogva mindig szorongóbb szerelemmel csüggték Erdély vérző, drága szívéen. Bezárult a kapu előttük mind Kelet, mind Nyugat felé, a nagyvilágot, az Erdélyen kívüliséget ők csak már mint rabok ismerték, egyik a krimi, a másik a bécsi rabságot, az ő igazi világuk egyedül Erdély volt mind kifelé, mind befelé. Kifelé az a sok barátságos, boldog tájék, amelyet naponkénti lovaglásaikban láttak a Küküllő, vagy a Maros mentén, befelé a sok művelődési hagyományban gazdag Erdély, amelyet a Bethlenek és a Rákócziak hagytak reájuk drága és szent örökségül. Minél gyöngébbeknek érezték magukat külsőleg, annál erősebben szorították a szívéükre Erdély képét, ezzel a képpel tértek álmra az ijesztő sötétségben, s ezzel a képpel ébredtek új napra, majd ezzel a képpel mentek át a halálon az örökéletbe.

Erdélynek ez a csodálatos szerelme: ez az Apafiak öröksége! Világtörténeti hatalmak roppantó erői között óvjuk, becsüljük és szeressük ezt az örökséget, de óvjuk, becsüljük és szeressük úgy, mint Magyarország legszebb ékességét és nézzünk át oda, az Apafiak életének színhelyeire s jelenjenek meg lelki szemeink előtt Ebesfalva, Fogaras, Brassó, Déva, Gyulafehérvár, Enyed, Radnót és Torda, s imádkozzunk a zoltáríróval: „Hozd vissza Uram a mi foglyainkat, mint patakokat a déli földön!“ (126. zsolt. 4.)

Tavaszy Sándor